

Cigány I.

Zöld erdő mélyén, kis patak szélén, párjával
csendesesen él egy cigány,
Vén öregember, nótája nem kell, senkinek sem kell a
nótája már.
Szép tavasz járja, zöld a fa ága, a kis galamb vígan
turbékol a fán,
Ősz feje kábul, s a szíve kitárul, párjához így szól a
rokkant cigány.
Hol van a hegedűm, párom?
Tavasszal minden vidám, városba elmegyek máma,
én, az öreg cigány,
Egyszer még hadd muzsikáljak szívemből úgy igazán.
Szeretném elmuzsikálni: él még a vén cigány, öreg
cigány, a vén cigány.

És a vénember eltipeg csendben, hóna alatt a kopott
hegedű,
Alig bír járni, lábain állni, mégis szívében ott él a
derű.
Városba érve, fáradtan tér be, egy csillogó fényes
terem ajtaján,
Vére fellobban, a szíve megdobban s középre tipeg
az öreg cigány.
Nagyságos uraim, kérem, nem tudom, ismernek
még?
Könyörgöm, de sokat húztam valaha, réges-rég.
Egyszer még hadd muzsikáljak szívemből úgy igazán,
Szeretném elmuzsikálni: él még a vén cigány, öreg
cigány, a vén cigány.

Csend lett egy percig, s így szól az egyik: jó uraim,
mulatunk ma, ugye?
Nyissanak ajtót, ezt a vén rajkót látni szeretném,
repülni tud-e?
Ugrik a pincér, pénzt kap a viccért, kint van az
ember, és kész a hatás,
Jó öreg párja már halva találja, s beszél az anyó:
Urak, jó mulatást!
Nem muzsikál sohasem már, csendes lett a vén
cigány,
Erdőben alussza álmát, vadgalamb bűg a fán.
Öreg vén anyóka, sírját virággal díszíti már,
vadgalamb sírva dalolja,
Élt egyszer egy cigány, öreg cigány, a vén cigány.

Hej daládé, daládé,

Beteg lett a cigányné.
Szalmát tettek alája,
Leégett a cigányasszony szoknyája.

Nekimenjek, ne menjek?
A fekete szemednek.
Rám néztél, azt neveltél,
Megtudták, hogy cigányasszonyt szeretted.

Verd meg Isten, verd meg azt,
Kinek szíve nem igaz.

Lám az enyém igaz volt,
Mégis megcsalatozott a sötétben.

Három hordó borom van,
Mind a három csapon van,
Én fekszem a csap alá,
Te meg rózsám fekszel a paplany alá.

Ki táncol a kocsmában?
Roma csávó magába'.
Ki annak a babája,
Szegény Julcsa sírva sétál utána.

Erdőszélen nagy a zsvajj, lárma,

Erdő szélén esküszik a cigányvajda lánya,
Táncra perdül, vígan van ott, az egész cigány had:
Csak egyedül a menyasszony arcán ül a bánat,
Arcán ül a bánat.

Szomorú a cigányvajda lánya,
Rejtett könnyét senki más, csak édesanyja látja.
Vigasztalja: felejtse el azt a fattyút, az égre!
Édesanyám, de a szívem, majd meghasad érte,
Majd meghasad érte!

Már bíz, én azt a rongyost nem szánnám,
Ez rangosabb, ezüst pityke fityeg a dolmányán.
Azt a régit meg se látnám, semmije sincs néki!
Édesanyám nekem az kell, az a rongyos régi!
Az a rongyos régi!

Rúg a Rigó, verje Devla,

nem ízlik a kemény széna,
Ha rárom az istrángot, szétrúgja.
De ha rummal megítatom, a kordélyba befoghatom,
Úgyis tudja, bedzsalunk a csárdába.

Hej, Rigó, Rigó, te részeges ló,

De megittuk a zab árát.
Jaj, Rigó, Rigó, de sárga csikó,
Hát együtt látjuk, de a kárát.
Hej, Rigó, Rigó, te részeges ló,
De megittuk a zab árát.
Jaj, Rigó, Rigó, de sárga csikó,
Hát együtt látjuk, de a kárát.

De este, hogyha hazadzsolok, a sarokba leszovezok,
De a romnyi azt vakerja agyonver.
De a roma nagyon fürge, ugrik, mint az öntött ürge.
Gyere Rigó, igyunk meg egy bögrével.
Hej, Rigó, Rigó, te részeges ló,...

Kiaváztam a vásárra, igen jó volt a ló ára,
A Rigómat rászóztam egy gádzsóra.
De beaveltam a csárdába, alig néztem a pohárba,
Hát a Rigó, részeges ló, nagypatájú rumos hordó
Utánam jött, mert a vizet nem bírja.
Hej, Rigó, Rigó, te részeges ló,...